

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι. Δραχ. 10
Ἀλλοδαπῆς Δρ. χρ. 10

Ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκάστου μηνός.

ΑΓΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἰτήσις ἀφορῶσα εἰς τὸ φῶλλον ἀπευθύνεται
Πρὸς τὸν κ. Γ. Λαμπροδίνην διηγητὴν
Ὅδὸς Ἰπποκράτους 5.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον ἄρθρον (διὰ τὴ μετετέθη ἐκ Θεσσαλονίκης ὁ Χανὼν Φερχμὴ πασσᾶς).—Τὰ Δύο Πλοῖα (βιβλίον περὶ ἐνώσεως τῆς Δυτικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας).—Ἀγγέλματα καὶ θρόνοι.—Ἡ Αἴγυπτος καὶ ὁ σύγχρονος Ἑλληνισμός.—Τὰ ἐν Ἑλλάδι.—Τελευταῖαι εἰδήσεις.

Ἐπιφυλλίς (αἱ περὶ τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης θεωρίαι τοῦ κ. Κρουμβάχερ καὶ ἡ ἀνασκευή αὐτῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀνδρέου Ν. Σκαῖ).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1904.

Ἡ ὑπὸ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως μεταθεσὶς τοῦ νομάρχου Θεσσαλονίκης Χασάν Φερχμὴ πασσᾶ εἰς μίαν τῶν ὑψηλῶν, ἀλλ' ἀργομισθῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει θέσεων, καὶ ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ εἰς τοῦ Ρεούφ πασσᾶ δὲν φαίνεται ἡμῖν γεγονός ἐσπερημένον σημασίας. Ἡ τουρκικὴ πολιτικὴ παρ' ὅλα τὰ ἐλαττωμάτα τῆς δὲν ὑποπίπτει εὐκόλως εἰς ἀντιφάσεις καὶ ἥτο πράγματι ἀνεξήγητος μέχρι τοῦδε ἡ παρουσία ἐν Θεσσαλονικίᾳ ἀνδρὸς, οἷος ὁ Φερχμὴ πασσᾶς, ἀμερολήπτου, χρηστοῦ, νοήμονος καὶ φιλοδικαίου, πατάσσοντος τὸ ἔγκλημα ἀμειλίκτως καὶ ὀρθότατα διαγινώσκοντος, ἐπὶ ἡ λυμαινόμενη σήμερον τὴν Μακεδονίαν ἀναρχία, ἐπ' ἣ πολὺ μάλλον εὐθύνεται ἡ Τουρκία ἢ τὰ δολοφονὰ ὄργανα τοῦ Βουλγάρου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξάρχου, διασκαλῆς αὐτὴν τὴν ὑπαρξὶν τοῦ τουρκικοῦ κράτους. Ὁ μεταβαίνων ἀπὸ Θεσσαλονίκης εἰς Μοναστήριον ἐξ-ἐπλήρσσοτο βλέπων, ἐπὶ ἐκεῖ μὲν ἡ διοίκησις ὑπὸ τὰς ἀμέτους διαταγὰς τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν μακεδονικῶν νομῶν Χιλμὴ πασσᾶ μονοῦ συνερχέει πρὸς τὰ ὄργανα τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου καὶ παρέδιδεν εἰς αὐτὰ ἀνυπεράσπιστα σπράγια τοὺς Ἕλληνας, ὥστε δὲ μὴ ἔρχεται τοῦτο, ἐδημιουργεῖ νέον πολέμιον τοῦ ἑλληνισμοῦ, τὴν ῥωμιομυικήν προπαγάνδα, ἐν Θεσσαλονικίᾳ δὲ ὁ Φερχμὴ πασσᾶς, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ παρακάμψῃ τὰς ἐνεργείας τῶν χάριν τῶν μεταρρυθμίσεων ἀποσταλέντων Ρώσων ἀξιωματικῶν, ἐκράτει ἰσὴν τὴν πλάστιγγα ἀνὰ μέσον τῶν δύο ἀντιπάλων ἐν Μακεδονίᾳ στοιχείων καὶ κατεδίωκεν ἀμειλίκτως τοὺς δολοφόνους Βουλγάρους.

Τοῦτο φαίνεται, ἐπὶ ἥτο μεγα λᾶθος τοῦ ἐντίμου διοικητικοῦ ὑπαλλήλου, ὅπερ πρό πολλοῦ βεβαίως καὶ κατηγγεῖλεν εἰς τὸν Ζηνοῦδερ ὁ ἀντικαταστήσας τὸν Δέμερικ φιλελληνικῶτατος κ. Γίερς, ἐπίτροπος τῆς Ρωσίας ἐπὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ μεταρρυθμίσεων, τέως Γενικός Πρόξενος αὐτῆς ἐν Χανίοις, καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν τελούντες Ρώσοι ἀξιωματικοὶ τῆς μακεδονικῆς χωροφυλακῆς. Ἀλλὰ τὸ ποτήριον τῆς ἀγανακτικῆς τῶν Ρώσων ὑπερεξεχειλίσεν, ὅτε ὁ Χασάν Φερχμὴ πασσᾶς προσέθηκεν ἐπ' ἐσχάτων εἰς τὰ ἐγκλήματα τοῦ δύο νέα ἐντελῶς ἀσυγχώρητα ταῦτα:

Γνωστὸν, ἐπὶ πρὸ τριῶν ἐβδομάδων τὰ πειθήνια ὄργανα τῆς ἐξάρχιας ἐφόνευσαν ἐν τῷ παρὰ τὴν Θεσσαλονικίαν χωρίῳ Γραδοβαρίου κατὰ τρόπον ἀνηκούστου φρικαλεότητος γέροντα Ἑλληνα προύχοντα καὶ τοὺς δύο υἱοὺς του, ἐτραυματίσαν δὲ καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Τετραυματισμένον καὶ ἐκπνέον τὸ ἀτυχεστάτον τῆς ὅλης οἰκογενείας λείψανον μετακίνησαν εἰς τὸ ἐν Θεσσαλονικίᾳ τουρκικὸν νοσοκομεῖον, ὅθεν οἱ ἐπιμεληταὶ αὐτοῦ κατὰ πλάνην ἢ διαφθορῆς παρέδωκαν αὐτὸ νεκρὸν πλέον πρὸς ἐνταφιασμὸν εἰς τοὺς Βουλγάρους τῆς Θεσσαλονίκης. Τὸ πρᾶγμα γνωστὸν ἐτάραξε τὴν ὁμογενὴ κοινότητα Θεσσαλονίκης καὶ ὁ νομάρχης Χασάν Φερχμὴ πασσᾶς πεισθεὶς εἰς τὰς δικαίας παραστάσεις τοῦ Ἑλλήνου Μητροπολίτου ἐπέτρεψε τὴν ἐκταφὴν τοῦ νεκροῦ καὶ τὴν παράδοσιν εἰς τὰς ὀρθόδοξους ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς. Ἡ ἑλληνικὴ κοινότης Θεσσαλονίκης ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀποτροπαίου ἐγκλήματος περιέβαλε τὰ θύματα δι' ὅλων τῶν

τιμῶν, αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τοὺς πίπτοντας θύματα ἡρωικῆς τῆς πίστεως εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν θρησκείαν καὶ τὰ δίκαια τοῦ Γένους, ὥργανον δὲ ὑπὲρ τῶν δύο χηρῶν καὶ τῶν τέκνων τῶν συνδολοφονηθέντων υἱῶν τοῦ γέροντος προύχοντος τοῦ Γραδοβαρίου Τραϊκού καὶ θεατρικῆς παράστασιν ἐν Θεσσαλονικίᾳ τὴν Κυριακὴν 5 Σεπτεμβρίου. Κατὰ τὴν διδασκαλίαν ταύτην παρέστη καὶ ὁ νομάρχης Χασάν Φερχμὴ πασσᾶς καὶ τοῦτο ἀπετέλεσε τὸ δευτέρον νέον μέγα ἔγκλημά του. Ὁ Γίερς καὶ οἱ ἄλλοι Ρώσοι τοῦ δὲν ἠδύναντο νὰ ἀνεχθῶσι τὴν δημοσίαν ταύτην καταδίκην τοῦ ἡρωισμοῦ τῶν Βουλγάρων δολοφόνων καὶ ὁ Ζηνοῦδερ εὗρεν ἅπασι ἔτι θαυμασίαν εὐκαιρίαν νὰ ἀναστυλώσῃ τὸ ἐν Μαντζουρίᾳ ποδοπατούμενον γόητρον τῆς Ρωσίας ἐπὶ τῶν πτωμάτων τῶν ἀγρίως ἐν Μακεδονίᾳ δολοφονηθέντων Ἑλλήνων. Ἀκούετε ἐκεῖ μνημόσυνα ἐκκλησιαστικὰ καὶ δημόσιοι ἔρανοι ὑπὲρ Ἑλλήνων, ὥστε μὴ ἔρχεται αὐτοῖς ἡ τιμὴ, ἐπὶ ἐφρονέθησαν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων; Καὶ ὁ Φερχμὴ πασσᾶς μετατίθεται καὶ ἅπασι ἔτι τὴν ἐν Βυζαντίῳ ἡμισέληνον ἐναγκαλιζέται ὁ χρυσότευκτος σταυρὸς τῆς Πετροπολέως, τὸν ὅποιον κατασιλοῦμενον ἐπὶ τῶν βορβορωδῶν πεδίων τῆς Μαντζουρίας καθαρίζει ἡ ῥωσικὴ εὐσέβεια βυθίζουσα αὐτὸν ἐν τῇ πρσθίᾳ Ἀνατολῇ ἐντὸς λουτρῶν χριστιανικοῦ αἵματος. Ἡ τουρκορωσικὴ ἀλλάγητος καὶ ἀπόκρυφος συμμαχία μετῆνεγκε τὴν ὥραιαν καὶ εἰρηνopoιὸν ὁρᾶσιν τῆς ἀπὸ τῶν ἀρμενικῶν ὁροπεδίων, ὅπου τοσοῦτον ἐθαυματούργησεν, ἐπὶ τῶν μακεδονικῶν πεδίων καὶ οἱ Ἕλληνες καλοῦνται νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν τῶν Ἀρμενίων.

Οὕτε πλέον, οὕτε ἔλαττον, ἢ τοῦτο πρόκειται ἡμῖν σήμερον. Συμπτώσις δὲν εἶναι, ἐπὶ γενικῇ εἶναι τῶν ὁμογενῶν πληθυσμῶν τοῦ νομοῦ Θεσσαλονίκης ἡ καταβολὴ κατὰ τῶν Ρώσων ἀξιωματικῶν, ὅχι ἀπλῶς ὡς ὑπεδοχθόντων κρύφα τοὺς δολοφόνους, ἀλλ' ἀναφανδὸν ἀναλαμβάνοντων αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀτιμὸν ἔργον τοῦ κομιτάτου, τοῦτ' ἔστι τοῦ ἐκδοσμοῦ τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων εἰς τὴν βουλγαρικὴν ἐξάρχίαν καὶ ἀπειλούντων τοὺς Ἕλληνας, ἐπὶ οὐκ ἔστι σωτηρία τῶν ἀποκρύνοντων κατὰ τῆς ἑλλάδος. Σύμπτωσις δὲν εἶναι, ἐπὶ τὸ ἀρίστας ἔχον τὰς πληροφορίες του «Ἀνατολ. Δελτίον» εἰκονίζει τὴν ἐν τῷ νομῷ Θεσσαλονίκης κατάστασιν τῶν ὀρθόδοξων αὐτόχρημα ἀφορῶν ἐνεκα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν βουλγαρικῶν ἐγκλημάτων ἀδεῶς διαπραττομένων διότι, ὡς εὐνόητον, ἐν τῷ νομῷ τοῦτ' ἰσχύουσιν οἱ Ρῶσοι. Τυχαιὸν δὲν εἶναι, ἐπὶ οἱ Τούρκοι ἤρχισαν σπασμαδικῶς διαμαρτυροῦμενοι κατὰ τῆς ἑλλάδος ἐπὶ τῷ ὅτι ὤθεν αὐτὴ ἐπέτρεψε τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους εἰς Μακεδονίαν ἐνόπλων ομάδων, ἐν ᾗ ομάδες δὲν ἐξήλθον, ἀπλῶς δὲ μόνον Ἕλληνες χωρικοὶ τῆς Μακεδονίας αἰσθανθέντες τὴν λεπίδα τῆς δολοφονικῆς μαχαίρας τῶν Βουλγάρων εἰς τὸν μυελὸν τῶν ὁστέων ἐξηγέρθησαν, ὠπλίσθησαν καὶ συναντήσαντες στίφος τοιοῦτων ἀνάνδρων φονέων τὸ ἐξηφάνισαν. Ἄνευ ὑπερτάτης ἀνάγκης καὶ ἀποστάτων ἀποδείξεων δὲν θὰ κατηγγελλε τὸ ἡμιεπισήμερον ὄργανον τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, ἡ «Ἡμερησία», τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ Ρώσους ἀξιωματικούς ὡς κεκηρυγμένους προστάτας τῶν Βουλγάρων.

Ἐπὶ σφαγὴν φερόμεθα ἐγκαταλειμμένοι παρὰ πάντων. Ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν πρέπει νὰ ποτηθῶμεν, ἔχοντες ὡς ὀδηγὸν τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν. Φόβον ἔνα μόνον πρέπει νὰ ἔχωμεν μὴ ἐγκαταλίπη ἡμᾶς καὶ ἡ σύνεσις, καὶ ἡ σύνεσις λαλεῖ σήμερον εἰς τὰ ὅσα ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων, ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων, πολιτευτῶν καὶ ιδιωτῶν: Ὀπλίσθητε, ὠπλίσθητε, ἐάν θέλητε νὰ σωθῇτε!

ΤΑ ΔΥΟ ΠΛΟΙΑ

Ἰπὸ τὸν ὄρατον καὶ ἐκφραστικώτατον συμβολικὸν τοῦτον τίτλον ἀπεστάλη ἡμῖν προσφάτως μικρὸν ἐκ τεσσάρων σελίδων (σχῆμ. 16ου), ἀλλὰ περιεκινώτων βιβλίον. Οὕτε τόπον ἐκδόσεως φέ-

ρει τὸ ἐν ἀρίστῃ ἑλληνικῇ γλώσσῃ συνθεσθέν τούτο βιβλίον, οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἔχει προτεταγμένον, καὶ τοι δὲ γινώσκοντες τίς ἐστίν, εἰμεθα ὑπάρχει νὰ σεβασθῶμεν τὴν ὑπ' αὐτοῦ προτιμηθεῖσαν ἀνωμυίαν καὶ νὰ περιορισθῶμεν, ὥπως γνωρίσωμεν αὐτὸν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, ἀντιγράφοντες ἐπὶ αὐτοῖς περὶ ἐκείνου λέγει ἐὺδὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ πικνοτάτου τὰς ἐννοίας ἔχοντος καὶ βαθυτάτην γνώσιν τῆς ἱστορίας, τῆς τε πολιτικῆς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς, τοῦ συγγραφῆως προδίδοντος βιβλίου.

Ἀνῆλκε μὲν εἰς τὸν Καθολικισμὸν, οὐ μόνον διότι ἐγενήθη ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ἐκ πεποιθήσεως. . . . Πιστεύω, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ὑπεράτης κεντρικὴ ἐξουσία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οὐκ πρὸς καθημερινὴν χρῆσιν (διὰ ταύτην ἐγόμεν ἐπ' ἀκόπου), ἀλλ' ἐν περιπτώσει δυσκολίας ἀδεῖξέδου διαρρύσεως τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀλλ' ἀνῆλκε καὶ εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν, τὸν ἀποστάτως συνδεθέντα μετὰ τῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, τὸν μετ' αὐτῆς ἀδικῶς ὑπὸ τῶν ξένων κατατρεχόμενον. . . .

Ἐκ τῶν περικυπῶν τούτων δὲν μανθάνομεν μόνον ὅποιος τις ἐστὶν ὁ συγγραφεὺς, ἀλλὰ καὶ τί θέλει. Ὁ πόθος του εἶναι πόθος παντὸς φιλοσοφούντος: ἐπὶ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου, ὁ πόθος: τῆς αἰτίας εἰρήνης, ἣν αὐτὸς ὁ θεὸς εὐηγγελίσθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἦν φεῖ! τίς οἶδεν ἐπὶ πόσας ἐπὶ χιλιετηρίδας θά ὀνειρεῖται ἡ φιλοσοφία ἀνθρωπότητος. Διότι εἰς οὐδὲν πλέον ἢ ἑλλαττον ἢ εἰς αὐτὴν τὴν αἰώνιον εἰρήνην θὰ ἀγάγῃ ἡ ἐνωσις τῶν δύο μεγάλων τμημάτων τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, τῆς δυτικῆς καὶ τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας. Διότι ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν τούτων ἀγωνίζε-ται ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου.

Ἀλλ' ἐν τούτῳ δὲν κείται ἡ πολυτιμωτάτη συμβολὴ τοῦ βαθείαν ἔχοντος τὴν εὐσέβειαν συγγραφέως, εὐκρινεστάτην τὴν πρὸς τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν πίστιν, ἰδανικὴν τὴν ἑλληνικὴν φιλοπατρίαν, καὶ εὐαίσθητον τὴν ψυχὴν εἰς τὸ ἐνόπιον τοῦ θεοῦ οἰκτρὸν φαινόμενον, ἐπὶ ἡ πίστις τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν διδάζαντα τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» ἀπέβη ἡ κυριωτάτη ἀφορμὴ τῶν πρὸς ἀλλήλους προαιωνίως ἀδιαλλάκτων ἐρίδων. Τούτο εἶπον πολλοὶ καὶ ἐπὶ πολλοὶ: αἰῶνας καὶ ὑπὸ διαφόρους μορφάς, ἀλλ' οὐδεὶς, ἐφ' ὅσον ἡμεῖς τοὐλάχιστον γινώσκοντες, ἐξῆζε τὸν περικυπῶν προβλῆμα μετὰ τοσαύτης ἐλευθεροφροσύνης καὶ τοσαύτης διαγωγῆς κρίσεως, ὅσον ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀνὰ γέρας βιβλίου Καθολικὸς τὸ θρησκειακὸ οὗτος καὶ Ἕλληνας μέχρι τῶν ἐσχάτων τῆς κερδίας του τὴν παρ' ἡμᾶς, βλέπει τὴν ἐνωσιν τῶν δύο ἐκκλησιῶν ἀνευ τῶν ὑπὸ τῆς ἱστορίας δικαιωθῆσαν καχυποψιών τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης καὶ ἀνευ τῶν μεστῶν μίσους καὶ περιφρονήσεως καὶ ὑπερεροβιολῶν δουλοπικρῶν τάσεων προκαταλήψεων τῶν δυτικῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Καθορᾶ μετὰ σπανίως διαγωγῆς πνεύματος τοὺς κινδύνους τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας.

Ἡ νῦν Ῥωμαϊκὴ ἐξουσία περιορίζεται ἤδη μάλισ ἐπὶ τὴν πρῶην Αὐτοκρατορίαν Καρόλου τοῦ Ε'. . . . Πλὴν τῶν σχεδὸν κοράντων κρατῶν τῆς Καθολικῆς Ἑλλάδος, τὸ σθένος τῆς Παπικῆς ιδέας δὲν ἐφύλατται πλέον ἀκμαίον, εἰ μὴ ἐν τμήμασι τῶν ἄλλοτε καθολικῶν χωρῶν.

Δύο ἐπαργίαι τῆς Προνοίας ἢ Βασιλείας οἱ διηγήθηται, ἀλλ' ἐνεργῶς πιστοὶ Καθολικοὶ τῆς Ἀρχαίας τοῦ συντηρητικῶν ἐν Βελγίῳ κόμης, καὶ ὑπὲρ πάντας ἡ ἀριμνητικὸς μικρᾶ, ἀλλὰ σθεναρώτατη πάλας τῶν ἀπανταχῶς τῆς γῆς διεσπορμένων ἱεραποστόλων, ἀντιπροσωπεύουσι τὸ πλεῖστον τῆς ὁρατῆς ζωτικότητος τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνεργείας διὰ τὴν ἀνατολικὴν ὀρθόδοξον. Ἀμφιβολίαν, ἀν δὲν κατεγείνηται αὐτὴ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀπολύτων πλειοψηφίαν τῶν ἀρβυλῶν. Ἀναμφιβολίαν ὅμως, ἐπὶ τὴν ἀποκτῆσθαι μετ' ὀλίγον, καὶ ἐπὶ οἱ ὀρθόδοξοι πληθυσμοὶ θὰ ὑπερεκχειλίσκωνται πανταχῶθεν πλημυρίζοντες τὰς ἀσπίδας ἀραι-ομένων φάλαγγας τοῦ Παπισμοῦ. . . .

Ἀλλ' ὅτι καὶ ἀν γείνη ἐν τῷ μέλλοντι πρὸς τὸ παρὸν ὁ ὀρθόδοξος κόσμος ἔχει ἤδη τὴν ἀδιαφοροποιήσαν ὑπεροχὴν ταύτην, ἐπὶ ἀπολείπει συμπαγῆ σύνολον, ὅπερ συγκροτοῦνται δύο μεγάλα Αὐτοκρατορικά, ἀνήκουσα αὐτῇ ἐντελῶς ἡ Ρωσία μετὰ ἐκείνων ἐκατομμύρια τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Αὐτοκρατορία μετὰ τὰς βαθείας, ἀνεξάντηλους διανοητικὰς πηγὰς αἵτινες, ἀλλοιόμενοι! εἶναι κατὰ μέγα μέρος κεκαλυμμένοι ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν καὶ τριβόλων ἀπορήτου δουλείας. . . .

Ἄμα κρίνῃ λοιπὸν ὁ Ἐθνάρχης ἡμῶν, ὁ Πατριάρχης τῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἐπὶ καὶ ἡ ὥρα τοῦ θεοῦ ἐστὶν μετὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, δυνάται νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ μέσον ὡς ἰσχυρὸς ἐν ὑψηλῇ προσωποφίᾳ καὶ νὰ εἰσὶν τὴν χάριν μὴ ζητῶν, ἀλλὰ προσφέρων βοήθειαν εἰς τὸ ὅσον μεγαλύνῃ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ εὐελπιστεῖ ὁ εὐγενὴς συγγραφεὺς περὶ τῆς ποθητῆς ἐνώσεως ἐκ τοῦ γεγονότος, ἐπὶ τὸν παπικὸν θρόνον ἀνῆλθε σήμερον ἀνὴρ ἀέντελός διαφέρων τοῦ προκατόχου αὐτοῦ, ἱεράρχης θαλασῆος, ἄξιος ἴσως νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ ἀπομήτου πρωταγωνιστοῦ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας. . . .

Ἀπρέπει νὰ ἐνωθῶμεν! ἀναφωνεῖ. Ἡνωμένοι αἱ δύο ἐκκλησίαι, ἡ μέλλων οἱ δύο κλάδοι τῆς μιᾶς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, θὰ κατακτήσωσι τὸν κόσμον.

Ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὁρίων θεωρεῖ δυνατὴν τὴν ἐνωσιν ὁ συγγραφεὺς; Ἰδοὺ οὗτοι.

Ἐνωρεῖται ἤδη ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησία, ἐπὶ πρέπει νὰ παρατηρῇ διὰ παντὸς πάσης ἀποστάσεως πρὸς ἀπρόσκλητον ἀνάμει-ν ἐν εἰς τὰ ἀνατολικά. Ὅτι δὲν θὰ παρεσφραγίσαι δογματικὰ δυσκολίας ἀποδεικνύει τὸ γεγονός, ἐπὶ τὸ πολυβούλητον Filio-

que ἐξηλείφθη ἐν αὐτῇ τῇ Ρώμῃ ὑπ' αὐτῆς τῆς παπικῆς ἐξουσίας, εἰς τὰς λειτουργίας τοῦ λεγομένου ἑλληνικοῦ γυμνασίου, προορισμὸν ἔχοντος νὰ μορφώσῃ καθολικοὺς ἱερεῖς διὰ τὴν Ἀνατολίαν.

Ἀλλὰ θὰ ἐκλίπη καὶ ἡ ἀνάγκη τοιούτου φωτορίου, καθόσον ἐκ τῆς ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως τῆς καθ' ἑλὴν τὴν Ἀνατολίαν ἀποκλειστικῆς δικαιοδοσίας τῶν ὀρθόδοξων ἱεραρχῶν, κατ' ἀναπόσπαστον συνέπειαν θὰ καταργηθῶσιν ἀμέσως ὅλα αἱ παρ' ἡμῖν ὑπάρχουσαι λατινικαὶ ἑπισκοπαί. Ὅσοι δυτικοί, ἱερεῖς ἢ μοναχοί, θέλουσιν εἶναι νὰ παραμείνωσιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ διαμονὴν θὰ υποτάσσονται αὐτοδικαίως εἰς τοὺς Ἕλληνας Ἐπισκοποὺς καὶ Πατριάρχας. . . .

Περὶ δὲ τοῦ ζητήματος τοῦ «ἀλλοθῆτος» ποῖα θὰ εἶναι ἡ στάσις τῶν ὀρθόδοξων; Τὸ πρόνοιον τοῦ ἀλλοθῆτος, τὸ διεκδικούμενον ὑπὸ τῶν ἐν Ρώμῃ Ἐπισκόπων, ἐξηγουμένων ὡς δεῖ, δὲν δύναται πλέον διὰ καταργητικῆς ἐπεκτάσεως νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ὄπλον κατὰ τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν. Τούτου τοῦ προνομίου ἄλλως τε μόνον ἀντιπροσώπων μετ' ὀλίγον ἴσως δὲ εἰμεθα ἡμεῖς. Διότι τώρα, ὡς εἰδείχθη, τὸ κέντρον τοῦ χριστιανισμοῦ πρόκειται νὰ μετατεθῇ βαθυπρόνως πρὸς τὴν Ἀνατολίαν. Τίς οἶδεν, ἐν ἡ Κωνσταντινουπόλει δὲν θ' ἀντικαταστήσῃ τοῦ θρησκευτικῆς, ὡς ἄλλοτε πολιτικῆς, τὴν Προεδρείαν Ρώμῃν; αἱ αὐτοὺς τοὺς Λατίνους; . . .

Καὶ προτείνει ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς οὗτος, γ-η-σιώτατος ὢν θρέμμα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἡμᾶς ἀνωτάτη διατήρησις, ἐν Ρώμῃ ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ν' ἀναγνωρισθῇ ὡς ἀρμοδία πρὸς λύσιν τῶν δογματικῶν ἢ ἄλλων ζητημάτων ἐν ἐλλείψει ἄλλου μέσου συνεννοήσεως.

Καὶ καταλήγει τὸ ὄρατον βιβλίον διὰ τῆς ἐπομένης, τὸ πᾶν τοῦ ἐπιδικουμένου σκοποῦ περιελιπούσης θαυμασίας ἀποστροφῆς πρὸς τὸν Πάπαν.

«Ναὶ μὲν, «σὺ εἰ Πέτρος», ὁ Πάπας Πίε! Ἀλλὰ πρὸ εἰκοσιν αἰώνων, ἐν πελάγει μικροτέρῳ τοῦ παρόντος, ἐκινδύνευσεν «διαρρηχθῆναι σοὶ τὸ δίκτυον». Καὶ κατένευσας τῷ Ἰωάννῃ, τῷ μεγάλῳ Ἀποστόλῳ, τῷ ἐν τῷ ἐτέρῳ πλοίῳ, τοῦ ἐλθόντα συλλαβεσθῆναι σοί». Ἦλθεν ἐκεῖνος, καὶ ἐσώθη τὸ δίκτυον, καὶ πλοῖα ἐγένετο ἡ ἀλεία. Σήμερον δὲ, ἐάν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσῃς, ἐν ὧρ κοινῶν κινδύνων, μὴ σκληρύνῃς τὴν καρδίαν σου. . . . Οὐαὶ τῷ χρονονόμῳ ἄρωγῃ τῷ ἀδελφῷ. ἢ παρεργοντι μόνον ὑπὸ τὸν ἀπαίσιον ὄρον: «Ἐάν πεσὼν προσκυνήσῃς μοι!»

ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΥΡΥΛΟΙ

Ἐκ τῆς ἀκριτομυθίας τοῦ καίμακάμῃ Δελδίνου τῆς Ἡπειροῦ μανθάνομεν ἐδάρεσται τὴ ἀληθείᾳ πράγματα περὶ τῆς συγχρόνου διπλωματίας τῆς φιλελευθέρας (!) ἀδελφῆς Ἰταλίας. Πρὸ ὀλίγου χρόνου, ὡς γνωστὸν, πολυμελὲς ἐκτεροπρὸς ἐκ Τούρκων πασᾶων πλουσιώτατα καὶ πολυτιμώτατα κομίσουσα δῶρα πρὸς τὸν νεαρὸν βασιλεῖα τῆς Ἰταλίας ἀπεστάλη εἰς Ρώμην, ὅπου ἐγένετο δεκτὴ μετ' ἐξαιρετικῶν δόλων τιμῶν. Αἱ ἐνδείξεις αὐταὶ ἀμοιβαίας φιλικῆς Τουρκίας καὶ Ἰταλίας ἀποτελοῦσι τὴν πανηγυρικὴν ἐκδήλωσιν κυρφίων διπλωματικῶν συνεννοήσεων, ὡς ἀνέλαβε νὰ καθορίσῃ ὁ ἀφελὴς καμαίμακίμης Δελδίνου. Πρὸς τοιοῦτον ἀπεστάλησαν μυστικαὶ διαταγαὶ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅπως αὐτὸς τε καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἐπιτόπια διοικητικαὶ καὶ δικαστικαὶ ἀρχαὶ παρέχωσι τοῦ λοιποῦ πᾶσαν ἐνδοκίαν εἰς τὰς σχετιζόμενας πρὸς τὴν ἐπαρχίαν αὐτὴν αἰτήσεις τῶν Ἰταλικῶν προσευνέων Ἡπειροῦ, ἀποδέχονται πᾶσαν ἀξίωσιν καὶ ἐν γένει πράττωσι τὰ πάντα ὅπως τὸ ἔργον τῆς Ἰταλίας προοιγάνδας ἀποσφύγγοντες προσδοκώμενος καρποῦς. Παράνοητος τὴν φωνὴν τῶν διαταγῶν τούτων ὁ καίμακάμης Δελδίνου ἀνεκοίωσεν αὐτῆς εἰς πάντα τοὺς προύχοντας τοῦ Δελδίνου, οὗτοι δ' ἐγνώσθησαν ἐπισχυμότερον τὸ ὄρατον καθόρθωσιν τῆς Ἰταλικῆς διπλωματίας καὶ οἱ ἐπιδιοκόμενοι ὁκοποιῶν τοῦ νεοπαγοῦς βασιλείου τῆς Ἰταλίας. Εἰς ἐπὶ οὐλόφῳ ἐν τῇ σαρκὶ τῶν ἰταλιζάντων πληθυσμῶν τῆς Ἡπειροῦ. Τὸ βασιλεῖον, τὸ

